

Arrest

nr. 186 441 van 4 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 1 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 3 september 2008 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 5 september 2008 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 23 januari 2009 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arresten van 8 april 2009 (RvV 8 april 2009, nrs. 25 816 en 25 817).

1.3. Verzoekers dienden op 15 juli 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal trof op 30 november 2009 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 25 februari 2010 (RvV 25 februari 2010, nr. 39 350).

1.5. Verzoekers dienden op 10 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Verzoekers dienden op 17 februari 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die op 14 juni 2010 ontvankelijk werd verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 31 augustus 2010 de beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

1.8. Verzoekers dienden op 10 maart 2011 een derde asielaanvraag in.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof op 2 mei 2011 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.10. Verzoekers dienden op 5 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 23 januari 2013 de beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 21 februari 2013 de beslissing waarbij de in punt 1.10. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 1 maart 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.10.2011 werd ingediend door:

T.(...) L.(...) J.(...), E.(...) (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...)

+ echtgenote:

S.(...) B.(...) E.(...), N.(...) (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...)

Wettelijke vertegenwoordigers van 2 minderjarige kinderen:

E.(...) T.(...), M.(...) geboren op (...)

T.(...) L.(...) J.(...), D.(...) geboren op (...)

Allen van nationaliteit: Egypte

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds september 2008 in België verblijven, geïntegreerd zijn, op naam van de heer T.(...) L.(...) J.(...), E.(...) een attest van inburgering kunnen voorleggen, hij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd (attest bijgevoegd) en hij Nederlandse taallessen zou gevolgd hebben, op naam van mevrouw (...) B.(...) E.(...), N.(...) een inburgeringscontract kunnen voorleggen, zij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd (attest bijgevoegd), zij zich ingeschreven heeft voor een cursus Nederlands (attest bijgevoegd), sociaal verzekerd zijn via het onafhankelijk ziekenfonds Partena en de verplichte bijdrage tot Vlaamse zorgverzekering betalen (betalingsbewijzen toegevoegd), kinderbijslag ontvangen voor hun kinderen (gezinsbijslagdossier voorgelegd), een huurovereenkomst hebben afgesloten en dit contract voorleggen, een brandverzekering voor het de huurwoning hebben afsloten en hiervan ook een bewijs leveren, zelf alle nodige aansluitingen van hun huidige woonst verricht hebben (hierbij leggen betrokkenen facturen voor van elektriciteit, gas, water en televisie), een abonnement hebben bij De Lijn en dit ook voorleggen, een zichtrekening geopend hebben bij zowel Dexia als bij Argenta (bewijzen aanwezig), voor de heer T.(...) L.(...) J.(...), E.(...) een arbeidskaart C hebben aangevraagd en hierbij een ontvangstmelding van beroep van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie voorleggen, hij een arbeidsovereenkomst kan voorleggen met de werkgever B. B., reeds hun bijdrage hebben geleverd aan de Belgische economie en hierbij een aanslagbiljet personenbelastingen en aanvullende belastingen (inkomstenjaar 2009 en aanslagjaar 2010) voorleggen, gewerkt hebben en loonfiches van de heer T.(...) L.(...) J.(...), E.(...) hierbij voorleggen, op naam van de heer T.(...) L.(...) J.(...), E.(...) een getekend arbeidscontract voorleggen met de BVBA P. P., beide een aanvraag hebben ingediend tot het bekomen van een arbeidskaart C bij het Vlaams Subsidieagentschap (aanvraag erbij gevoegd), werkbereid zijn, een ruime vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en diverse getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun oudste kind (E.(...) T.(...), M.(...)) hier naar school gaat en hierbij verscheidene schoolattesten, rapporten, schoolfacturen, getuigenverklaringen voorleggen en het advies opvolgen van het CLB en het nodige hebben gedaan om afspraken te regelen met de dienst Kinder en jeugdpsychiatrie, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Het feit dat hun jongste kind (T.(...) L.(...) J.(...), D.(...)) in België geboren is, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid. Het kind heeft op dit moment een leeftijd bereikt waarop reizen mogelijk is. Bovendien tonen betrokkenen niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor ze de aanvraag niet kunnen indienen in het land van herkomst.

Betrokkenen vroegen op 05.09.2008 voor de eerste keer asiel aan in België. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 10.04.2009 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op datum van 15.07.2009 vroegen betrokkenen voor de tweede maal asiel aan in België. Deze werd op 01.03.2010 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 10.03.2011 vroegen betrokkenen voor de derde keer asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 02.05.2011 met een beslissing van weigering in overwegingname van een asielaanvraag (13quater) door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 7 maanden voor de eerste asielaanvraag, iets minder dan 8 maanden voor de tweede asielaanvraag en iets minder dan 2 maanden voor de derde asielaanvraag- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het argument dat het voorzetten van deze procedure onwerkbaar zou worden zijn indien betrokkenen moeten terugkeren naar hun thuisland en zo het contact tussen hun raadvrouw en betrokkenen gezien de afstand onmogelijk zou worden, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid. Er is momenteel geen procedure meer hangende.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nog nooit in aanraking gekomen zijn met de ordediensten en geen enkel gevaar zouden vormen voor de openbare orde/veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verder halen betrokkenen aan dat ze op 15.02.2010 een regularisatieaanvraag op grond van medische redenen hebben ingediend en dat deze nog hangende zou zijn. Hier dient er opgemerkt te worden dat er op datum van 23.01.2013 een beslissing werd genomen en hiermee is dan ook de aanvraag afgesloten.

Betrokkenen halen aan te volharden in hun asielrelaas en beweren dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niet over de nodige financiële middelen beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 34 jaar voor de heer T.(...) L.(...) J.(...), E.(...) en ruim 28 jaar voor mevrouw S.(...) B.(...) E.(...), N.(...) in Egypte en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst."

1.13. Op 26 februari 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan tevens op 1 maart 2013 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"In uitvoering van de beslissing van S.(...) V.(...), administratief assistent gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

T.(...) L.(...) J.(...), E.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Egypte

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend en werd geen subsidiaire bescherming toegekend (beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming genomen op 01.03.2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"In uitvoering van de beslissing van S.(...) V.(...), administratief assistent gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S.(...) B.(...) E.(...), N.(...)

geboren te (...) op (...), nationaliteit Egypte

+ 2 minderjarige kinderen:

E.(...) T.(...) M.(...) geboren op (...)

T.(...) L.(...) J.(...), D.(...) geboren op (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend en werd geen subsidiaire bescherming toegekend (beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming genomen op 01.03.2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partijen. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, thans de tweede en de derde bestreden beslissingen, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoekers geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad wijst erop dat verzoekers in hun tweede middel onder andere de schending aanvoeren van een aantal bepalingen uit het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partijen geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep – over de gevolgen van het arrest van 4 mei 2017 (RvV 4 mei 2017, nr. 186 440)

4.1. In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Verder halen betrokkenen aan dat ze op 15.02.2010 een regularisatieaanvraag op grond van medische redenen hebben ingediend en dat deze nog hangende zou zijn. Hier dient er opgemerkt te worden dat er op datum van 23.01.2013 een beslissing werd genomen en hiermee is dan ook de aanvraag afgesloten.”

4.2. De Raad wijst erop dat de beslissing van 23 januari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, en waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, ingevolge 's Raads arrest van 4 mei 2017 (RvV 4 mei 20174, nr. 186 440) werd vernietigd.

4.3. De retroactieve werking van dit vernietigingsarrest heeft tot gevolg dat de vernietigde beslissing geacht moet worden volledig, en dus retroactief, ongedaan te zijn gemaakt. In het rechtsverkeer zal aldus moeten worden gehandeld alsof die vernietigde beslissing nooit genomen is. Een vernietigingsarrest brengt aldus de zaken weer in de toestand waarin ze zich vóór het nemen van de door het arrest vernietigde beslissing bevonden (cf. RvS 29 augustus 2012, nr. 220.489).

4.4. De thans bestreden beslissing, waarbij de elementen die verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hadden aangehaald, niet als buitengewone omstandigheid werden aanvaard, steunt onder andere uitdrukkelijk op de vernietigde beslissing van 23 januari 2013, waardoor de medische regularisatie-aanvraag werd ‘afgesloten’.

4.5. In hun eerste middel brengen verzoekers hun legale verblijfssituatie in herinnering:

“(…)

Que pareil raisonnement revient à vider de tout son sens la disposition de l'article 9 bis de la loi de 1980; Qu'à fortiori ici, en l'espèce, les requérants ne se trouvaient pas en séjour illégal sur le territoire puisque disposaient d'une attestation d'immatriculation délivrée suite à la demande 9 ter déclarée recevable depuis le 14 juin 2010 ;

(…)”

4.6. In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij nergens concreet in op deze legale verblijfssituatie van verzoekers als gevolg van de ontvankelijk verklaarde medische regularisatie-aanvraag, noch op de motieven dienaangaande uit de eerste bestreden beslissing.

4.7. Aangezien er als gevolg van de tussengekomen vernietiging van de ongegrondheidsbeslissing van 23 januari 2013 wel sprake zou kunnen zijn van een buitengewone omstandigheid, ontbeert de eerste bestreden beslissing op dit punt de noodzakelijke materiële grondslag. Omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer dient de beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard van 21 februari 2013, te worden vernietigd.

4.8. Vermits verzoekers als gevolg van het vernietigingsarrest wederom terugvallen op een ontvankelijke medische regularisatie-aanvraag en zij in het bezit dienen te worden gesteld van een attest van immatriculatie, is hun huidige situatie incompatibel met de thans tweede en de derde bestreden beslissing. Omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer komt het eveneens passend over de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) van 26 februari 2013 middels een vernietiging uit het rechtsverkeer te verwijderen.

5. Korte debatten

De bestreden beslissingen worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN